

Josep Piera, Levante-EMV. *Panorama*, 13-VII-2008

L'estiu acostuma a ser un temps propici per a la lectura, si més no per a les persones que la resta de l'any la passen tan atrafegats que -diuen- no tenen temps per a res que no siga la faena quotidiana de sobreviure. Els que així pensen, diuen això probablement perquè no han descobert que la lectura és una manera de sobreviure. O millor, de viure per sobre de l'avorriment que suposa el fet de passar el temps anant a diari de casa a la faena i de la faena a casa. La poesia, per exemple, ens permet el subtil plaer solitari de guanyar el temps perdent-lo, una de les formes més relaxants i alhora intenses de viure. I la poesia és això: una manera de sentir intensament el temps que passa, com si tots els rellotges s'apararen de colp. Fins i tot aquells als quals els dona corda el sol: «Amb un llapis apunyalés l'arena i veus / que l'ombra del temps també passa».

Dic açò perquè estic llegint un llibre de poemes de Josep Porcar, titulat precisament Els estius. Un llibre que m'està convocant, com diu el poeta «a desxifrar/ la reversible pell dels nostres somnis» i així «acceptar la juguesca de patir/ un agost felicíssim». Aquest llibre que ara m'acompanya les basques estiuenques, i que des d'ací recomane, els navegadors de la mar immensa que és internet el poden pescar lliurement amb xarxa o sense entrant a <http://elstius.porcar.net> i aquesta seria la més còmoda manera de llegir-lo sense moure's del lloc de vacances. Aquells, però, que encara tinguen el gust de llegir a la manera antiga el poden trobar en una bella edició apareguda a edicions Brosquil fa un parell de mesos.

En qualsevol cas, i si el llegiu, siga a la pantalla d'un portàtil o passant fulls acariciables, veureu com són de fèrtils i lluminosos els estius, ben acompanyats de poesia.